

Κλασική περίπτωση Αμερικάνικης ταινίας που αν είχε αποφύγει τις υπερβολές και το βαθύ μελόδραμα, θα ήταν πολύ καλύτερη.

Στηρίζεται στο αθώο παιδικό πρόσωπο του Ansel Elgort, ο οποίος πριν τα 25 του χρόνια, αξιοποιεί τα ταλέντα του (ηθοποιός, τραγουδιστής, dj) και κάνει το βήμα του πρωταγωνιστή. Κάπως έτσι συγκέντρωσε περισσότερους από οκτώ εκατομμύρια followers στο Instagram.

Κοντά του ο Kevin Spacey, ο M.J. Fox από το πρώτο ράφι των αστέρων, ενώ η Lily James, η Eiza González και ο Jon Hamm συμπληρώνουν το καστ

Ο μικρός είναι οδηγός διαφυγής σε ληστείες. Ρόλο που έχει παίξει πριν 39 χρόνια και ο Ryan Reynolds στο *The Driver*, σε ένα άλλο κινηματογραφικό στυλ. Ξεκινά καταγιστικά υπό τον ήχο των Jon Spencer Blues Explosion και του κομματιού *Bellbottoms*. Λέξη που αναφέρεται στα παντελόνια καμπάνες.

Κόκκινο (!) WRX κάνει όργια με το χειριστή του, ψύχραιμο, ήρεμο να αυτοσχεδιάζει με

άνεση σε κάθε αναποδιά. Στην οδηγική αγκώ το δένει φιόγκο, το όχημα. Κι όλο το σόου εξελίσσεται με τον οδηγό να είναι καλωδιωμένος. Απομονωμένος στον δικό του μουσικό κόσμο, αγκυροβολημένος στις νότες του. Σιωπηλός και απρόσιτος.

Η λεία δεν είναι αμελητέα και όταν ο μικρός φεύγει από το κρησφύγετο για να φέρει τους καφέδες από το φασαριόζικο εναλλακτικό ροκ των Jon Spencer Blues Explosion των μέσων της δεκαετίας του '90 πάμε τριάντα χρόνια πίσω και ακούμε το

Harlem shuffle

από το ντουέτο

Bob & Earl.

Ένα πανέμορφο

R&B

κομμάτι, ότι πρέπει μετά την ένταση.

Σε αυτά τα λίγα λεπτά, ο σκηνοθέτης Edgar Wright μας προσφέρει μερικές πολύ ελκυστικές στιγμές, καθώς, μιξάρει εξαισία, ένα χορευτικό, μουσικό δείγμα, ένα συνδυασμό βίντεο κλιπ με στοιχεία καρτούν βγάζοντας ένα πολύ χαρούμενο ανάλαφρο αποτέλεσμα.

Η μουσική είναι κυρίαρχο δομικό στοιχείο, όλα χτίζονται πάνω της. Ο μικρός είναι ένας ιδιοφυής, κλειστός τύπος, με φανερά και κρυφά ταλέντα που κάνει αυτή τη δουλειά, οδηγημένος από ένα άλλο είδος εγκλωβισμού. Κουβαλάει τα βαθιά τραύματα μιας προβληματικής παιδικής ηλικίας, και είναι φανερό ότι μόνον στην μουσική βρίσκει καταφύγιο και γιατριά. Στην μουσική και στον επερχόμενο έρωτα που θα τον βγάλει από την απομόνωση.

Τα αυτοκίνητα ασφαλώς παίζουν εξίσου κυρίαρχο ρόλο, και μετά το γιαπωνέζικο με σήμα τις πλειάδες που κυριαρχεί στην εισαγωγή, παρελαύνουν διάφορες αμερικανιές, με αποκορύφωμα ένα κόκκινο κουπέ με σήμα ένα άγριο άλογο δίπλα στο μπλε οβάλ.

Για να γυρίσουμε από εκεί που ξεκινήσαμε, όλο το σύνολο θα ήταν σκάλες πιο αρμονικό και πιο ενδιαφέρον, αν έλειπε η υπερβολή, η οποία ενίοτε, συνοδεύεται από σεναριακή αφέλεια, καθώς και με ολίγο από μελόδραμα.

Ναι είναι προβλέψιμη, όσο και αν σε πάνε άλλου οι ανατροπές. Πολύ νόστιμη η σκηνή που ο

μικρός πετάει, με τον το διακριτικά μπλαζέ του τρόπο το κλειδί στο ποτάμι για να μην κάνει καμιά κουταμάρα η αγαπημένη του.